

С. К. МІНІН.

ХТО ТАКІ КОМУНІСТИ.

Ціна 10 центів.

Накладом
"УКР. РОБІТНИЧИХ ВІСТИЙ"
Вінніпег, Ман., Канада.

1922.

БІБЛІОТЕКА "УКР. РОБ. ВІСТИЙ" Ч. 5.

С. К. Мінін.

ХТО ТАКІ КОМУНІСТИ?

Ціна 10 центів.

Накладом
"УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИЧИХ ВІСТИЙ"
Вінніпег, Ман., Канада.

ХТО МАЄ СЛУШНІСТЬ.

Одні лають комуністів і слів не знаходять, щоб їх очернити. Комуністи, кажуть вони, то — насильники, грабителі, розбійники. Комуністи тільки те і роблять, що обдирають населенє, безперестанно реквірують і без кінця розстрілюють...

Так говорять одні. Другіж, наоборот, співчують і помагають комуністам, ідуть за їхнім прапором або вступають самі в ряди комуністичної партії. Після їхньої думки, комуністи обороняють трудящих і стремлять до освободження всего людства від мук і терпінь...

Хтож має слухність — перші чи другі? Ті, що чернять комуністів, чи ті, що ідуть за їхнім знаменем?

Двайцять-трийцять літ тому назад Росія переживала страшні, сумні роки царського самодержавя.

Селян і жовнірів били. Населенє трудящих мас цілих губерній вимирало від голоду, холери і жорстокої росправи царських слуг над народом.

Міські робітники були придушені: за жебрацьку платню з малих літ вони працювали в темних майстернях по 10, 14, а навіть по 18 годин на добу...

Засланє і тюрми, дисциплінарні баталіони і каторга були переповнені передовими, свідомими робітниками і селянами.

Але міські робітники вже твердо вступили на шлях боротьби і ще в 1898 році, себ то 24 роки тому назад, заснували свою робітничу партію, котру назвали соціал-демократичною. Під проводом сеї партії російський пролетаріят (робітнича кляса) розпочав тяжку, але неминуучу боротьбу з самодержавем царя, дворян і капіталістів.

ЩО ЗНАЧИТЬ “БОЛЬШЕВИК”?

Однак в робітничу партію попало немало буржуазних інтелігентів, себ то освічених людей. Хоч многі з них вийшли змідь народа і під царською владою жилось їм також не солодко, то все таки після своїх занять і способу життя вони були більше зближені до буржуазії чим до робітників.

Вони боялись ширшого розмаху революційного руху і старались на дрібних здобутках і у-

ступках мирити робітників з капіталістами, революціонерів з царською властю.

Ось чому на заграничнім зїзді в 1903 році повстав розкол: партія розкололась на дві частини — на революційну більшість (по російськи “большинство”) і на угодовську, уступчиву меншість. Від того часу революційна більшість партії, за котрою ішли головно передові робітники, почала називати ся “большевиками”. А угодовська меншість, за котрою ішли головно інтелігенти і відсталі робітники, почала називати ся “меншевиками”.

До сего зїзду большевики вели спори і боротьбу з кулацкою (богатих селян) партією так званих “соціалістів-революціонерів”. А тепер їм прийшло ся бороти ся також з партією інтелігентів і міщан, з “меншевиками”.

Велика більшість робочих мас в тім часі нічого не знала про большевиків. Навіть широкі верстви робітників не вповні довіряли большевикам і часто співчували їхнім противникам.

І довелось ще пережити десять чорних літ самодержавя і три з половиною років страшної, кровавої рабівничої війни, щоб трудящі цілої нашої країни врешті зрозуміли, що самотнім вождом в їхній боротьбі за освободжене може бути лише партія большевиків.

ЧИМ БОЛЬШЕВИКИ ЗАВОЮВАЛИ СИМПАТІЇ ПРАЦЮЮЧИХ МАС?

Всі вже знають тепер, що то таке радянська влада. Се — влада трудящих, так як в радянській республіці в виборах до всіх правительствених органів беруть участь тільки ті, хто живе своїм, а не чужим трудом.

А хто написав на своїм знамени лозунг (клич) “Вся власть радам”?

Сей лозунг виставила в цьвітні 1917 року партія большевиків під проводом Володимира Іліча Леніна.

Тоді всі буржуазні партії, в тім числі меншевики і ес-ери (“соціялісти-революціонери”) підняли крик немов шакалі проти сего клича, а большевики, навпаки, продовжали згромаджувати довкруги него широкі робітничі, жовнірські і селянські маси.

Ось вже чотири роки, як від сьвітських і духовних поміщиків (дідичів) відібрано землі на користь всіх трудящих.

Хто виставив і перевів в жите сеї боевий клич “Вся земля трудящим”?

Ріжні партії балакали і хнюкали про конечність наділення селян землею. Але лише партія

большевиків, не на словах, а на ділі перевела сей льозунґ в житє.

Ріжні партії (меншевики, ес-ери) плакали з приводу затіяної царем війни, але самі вони підтримували її і тісно дружили з жадобними “союзниками”. І лише большевики, не на словах, а на ділі положили кінець грабительській війні, в яку цар і союзники втягнули робітників і селян для зисків поміщиків і капіталістів.

На спинах робітників і селян лежали великанські державні довги, які після війни задушилиб були працюючі маси. Сї довги наробив цар, а збільшив їх Керенський.

Хто вичеркнув з рахунків ті довги заграничним банкирам? Опять таки партія большевиків, і лише вона.

Хто відобрав від банкирів банки, від богатих властителів домів — дома, від капіталістів — фабрики, заводи, копальні? Хто відобрав все те від паразитів і неробів та віддав працюючим масам? Опять таки большевики, і лише вони.

Все те зробила велика жовтнева революція 1917 року. А революцією тою руководила партія большевиків.

Громові удари жовтневої революції потрясли до основ цілим старим світом, — світом не-

робства і ситого дармоїдства, світом обману і брехні, світом гнету і насильства над працюючими масами.

Блискавиці революції освітили свідомістю відвічних рабів і в огні боротьби прикували горячим співчутем серця працюючих мас до партії большевиків.

БОЛЬШЕВИКИ І КОМУНІСТИ СЕ — ОДНО І ТЕ САМЕ.

— Та оно то так, — чуємо ми поодинокі голоси: — алеж большевики — одно, а комуністи — друге. Ми годимо ся з большевиками, але терпіти не можемо комуністів.

Товариші! В сїм криєть ся або прикре недорозумінь, або чиясь брудне шулерське баламуцтво.

Комуністи, се — большевики, а большевики, се — комуністи.

Як же се так? Та дуже просто. Весною 1918 року відбув ся зїзд большевиків і постановив на будуче партію соціалдемократів-большевиків називати комуністичною.

Змінено, значить, лише назву. Длячого се зроблено? Зроблено се тому, щоб партії рево-

люції не змішувати зі всіма іншими “соціялістами” і “соціал-демократами”, котрі на словах багато балакають про революцію, а на ділі виступають проти неї.

ЩО ЗНАЧИТЬ КОМУНІСТ?

Комуніст, се теж саме, що соціяліст, колективіст або, простійше кажучи, суспільник.

Коли се понятє стало відомим?

Дуже давно, але слово “комуніст” особливо прогреміло 74 роки тому назад, коли великі учителі робітників Маркс і Енгельс випустили в світ свій знаменитий “Комуністичний Маніфест” (в 1848 році).

В тім “маніфесті” Маркс і Енгельс візвали робітників всіх країн до тісного об'єднання і невтомної боротьби проти капіталістів. І в тім то творі вперше прозвучав грізний визов старому світові.

Революціонери часів Маркса і Енгельса також називали себе комуністами. Зовсім зрозуміло тепер, чому партія большевиків змінила свою попередню назву на іншу, правильнішу і революційну, та почала називати ся “комуністичною партією”.

ЩОЖ ТО ЗА ЛЮДИ — КОМУНІСТИ?

Комуністи, се — та партія в Росії, котра руководила і руководить великою робіничо-селянською революцією, а революція ся дала працюючим масам величезні здобутки і положила твердий початок повного освободження труда.

Комуністи, се — противники імперіялістичних війн, себ то рабівничих війн для наживи капіталістів і дідичів.

Комуністи, се — сторонники і провідники горожанської війни, яка ведеть ся не на потіху панів капіталістів і дідичів, а проти них і для самооборони працюючих мас, для укріплення здобутків робітників і селян.

Врешті, комуністи, се — партія, котра взиває пролетарів і працюючі маси всіх країн до тісної, братерської злуки в комуністичнім Інтернаціоналі — міжнароднім союзі робітників.

Такий союз вже оснований в марті 1919 року на зїзді в Москві. До нього прилучили ся робітничі партії Росії, Німеччини, Угорщини, Австрії, Італії, Франції, Англії, Норвегії, Швайцарії, Болгарії, Румунії, Голяндії, а також окремі організації комуністів в многих ин-

ших краях, в різних частях світа. Сі партії називають ся тепер також комуністичними.

Тільки об'єднавшись по всім світі в комуністичний союз, працюючі маси всіх країн зможуть скинути з себе ярмо рабства і на завсїгди повалити трон капіталу.

Тільки тоді стануть неможливими війни між народами, тільки тоді спинить ся поневолене одного чоловіка другим: не буде місця для неробства і дармоїдства для неробів і непосильної роботи працюючих.

Будуть встановлені рівний для всіх мирний труд і право кожного на однаковий зі всіми благодатний відпочинок.

Ось хто такі комуністи.

Ось за що вони борять ся і ось до чого вони завзивають всіх працюючих.

З КОГО СКЛАДАЄТЬ СЯ КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ?

Хтож вступає в комуністичну партію?

— Передові, найсвідомійші, рішучі робітники і селяни бідняки.

Хто симпатизує з комуністами?

— Ті із працюючих, котрі почали розуміти неминучість і правильність боротьби за своє о-свободженє.

Но в такім случаю, хтож ненавидить комуні-стів? Хто їх лає і хто кидає проти них всякі клевети?

Отсе то є ті самі народні кати і паразіти, з котрими борять ся комуністи, — то є здетро-нізовані царі, прогнані чиновники, викинені з народних земель дідичі, втративші свої богацтва капіталісти. Всій тій рабівничій шайці усер-дно підспівують кулаки, котрим комуністи не позволяють як давнійше обдирати народ, на-скрізь пробрехавші ся попи і монахи, в котрих також відобрані їхні землі і капітали, та інте-лігенти, продажні учені і безстыдні писаки з та-бору буржуїв.

На два непримиримі стани, на два ворожі табори розділилось людство: на жадобних дар-моїдів і освободжаючих ся рабів.

Комуністи завсїгди були і до кінця будуть з тими, котрі цілі віки мусїли працювати на не-робів, а тепер з оружем в руках виступили на боротьбу за своє повне освободженє.

Товариші! Зрозумійте сю просту правду. А хто її зрозумів і всею глибиною мозку і серця її приняв за свою, ставайте мерщій в ряди, що

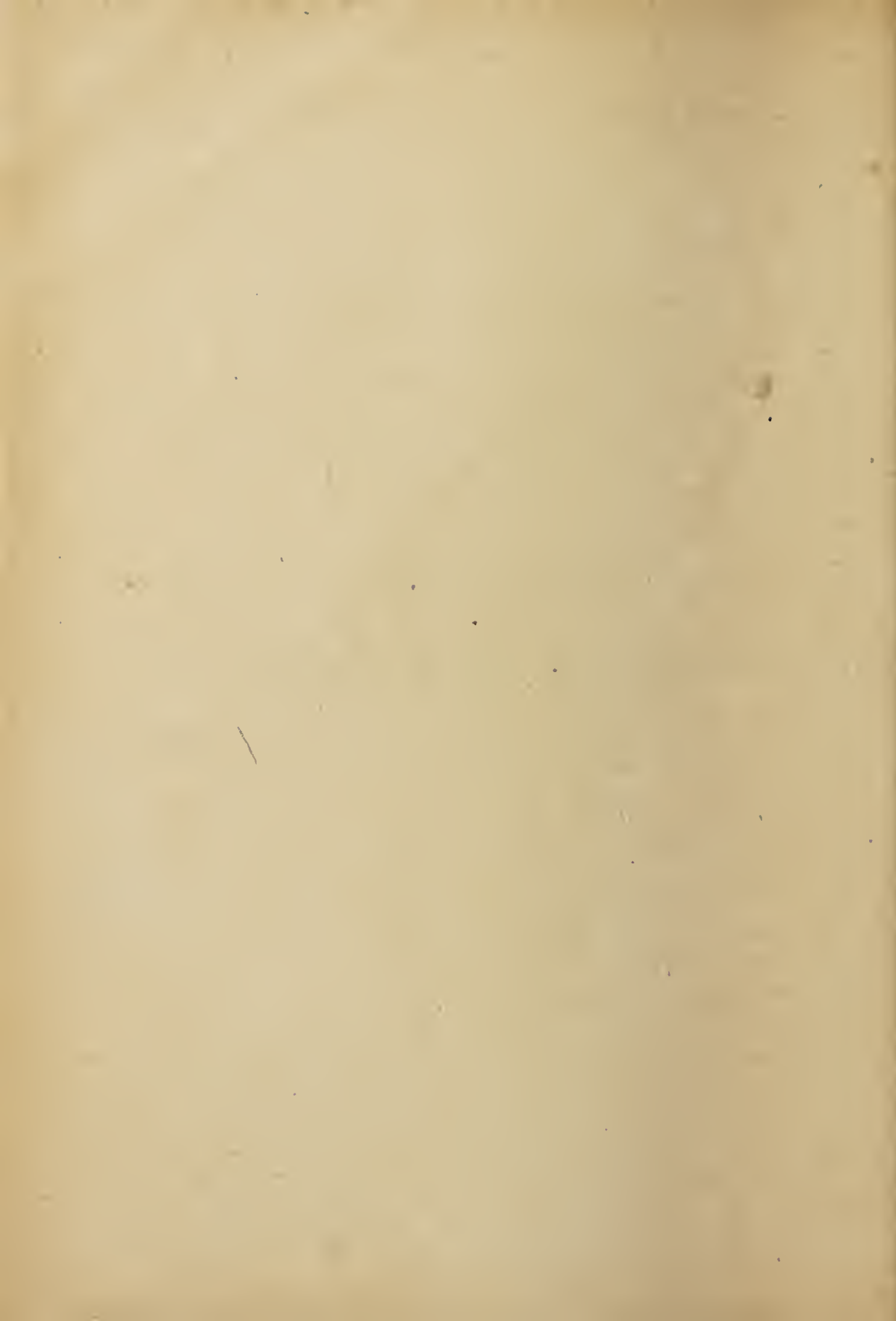
йдуть під знаменем славного, могутого освободителя труда — комуністичного Інтернаціоналу.

Збільшивши сі ряди свідомими, витревалими борцями, ми підемо до певної, скорої і остаточної побіди.

Едвард Беямі.

ПРИЧТА ПРО ВОДУ.

ПРИЧТА ПРО ВОДУ.

Була колись одна дуже суха країна, котрої жителі відчували страшний брак води. І вони нічого іншого не робили, а лише шукали за водою від ранку до ночі і багато з них гинуло, бо не могли її найти.

Однакож в тім краю були деякі люди хитрійші і пильнійші, чим прочі, і вони позбирали багато води там, де другі не могли її найти і імя сих людей було: капіталісти.

І дійшло до того, що мешканці тої країни, прийшли до капіталістів і благали їх, аби вони дали їм напити ся води, яку призбирали, бо їх спрага була болюча. Але капіталісти відповідали їм словами: “Ідіть ви дурні люди! Чому ми, мали-б дати вам води, що ми її назбирали, коли тоді ми стали-б ся рівні вам і згинули-б з вами. Однакож слухайте, що ми зробимо для вас: Будьте нашими слугами, а будете мати воду”.

І люди сказали: “Лиш дайте напити ся, а будемо вашими слугами, ми і наші діти”. І так стало ся.

Бо капіталісти були люди тямущі і мудрі під той час. Вони порозділювали людей, що були у них за слуг, у відділи з капітанами і офіцерами і одних поставили коло жерел черпати воду, інших заставили носити воду а ще інших післали шукати за новими жерелами. І всю воду казали зносити у одно місце, звідки люди а навіть слуги капіталісів мали брати воду. І казали капіталісти до народу:

“Слухайте! За кожде ведро води, що ви нам принесете, аби ми виляли його у кадку, яка є ринком, ми дамо вам цента, але за кожде ведро, яке ми витягнемо, аби ви мали що пити і ваші жінки і ваші діти, ви маєте дати нам два центи, а ся різниця буде нашим зиском, бож бачите, що як би не сей зиск, то ми би не робили для вас такої вигоди і ви всі мусіли-б погинути”.

І людям здавало ся, що се добре, бо вони були тупі на розум і через много днів вони пильно носили воду до кадки і за кожде ведро, яке вони принесли, капіталісти давали їм цента, але слухайте, за кожде ведро, яке капіталісти витягали з кадки аби дати його народови, народ платив два центи. І по якімсь часі кадка з водою, тобто ринок, переповнила ся, бо-ж за кожде ведро, яке люди вляли в кадку, вони діставали лише стільки, що могли вже купити лише пів ведра.

І з причини надвишки, яка лишала ся з кожного ведра, кадка переповнила ся, бо народ був численний, а капіталістів було лиш кілька і вони не могли пити більше, чим другі. З тої причини кадка переповнила ся.

І коли капіталісти побачили, що вода переливає ся, то сказали до народу:

“Чи не бачите, що кадка, тоб-то ринок, переливає ся? Тому сідайте і будьте терпеливі, бо не будете тепер носити води, поки кадка не буде випорожнена”.

Однакож коли люди не діставали вже більше центів від капіталістів за ношенє води, то й не могли купувати води, бо не мали за що. І капіталісти зажурились, коли побачили, що не мають більше зиску, бо ніхто не купував води. І вони розіслали слуг своїх по горах, долинах і закутинах, щоб вони голосили:

“Коли є хто прагнучий, нехай іде до кадки і купує від нас воду, бо вода переливає ся”.

Самі капіталісти говорили поміж собою: “Дивіть ся, часи погані; мусимо оголошувати”.

Однакож люди відповідали кажучи:

“Як можемо ми купувати, коли ви нас не наймаєте? Як инакше можемо ми набувати гроші, аби було за що купувати? Тому наймай-

те нас, як перше, і ми радо будемо купувати воду, бо ми терпимо спрагу, і не будете потребувати оголошування”.

Однакож капіталісти відповіли народови:

“Ми маємо наймати вас, аби ви носили воду до кадки, тоб-то до ринку, коли вона вже й так переливає ся? Розкупіть вперед воду, а коли кадка випорожнить ся через ваше куповане, то тоді ми вас знов наймемо”.

І так стало ся, що коли капіталісти не наймали більше людей до ношеня води, то люди не могли купувати води, яку наносили, а що люди не могли купувати більше води, яку самі поносили, то капіталісти більше не наймали їх до ношеня води. І розійшла ся по усіх усюдах вістка: “Се кріза”.

І спрага народа була страшна, бо тепер вже не було так, як за давних часів, коли земля була свобідна і всякий міг шукати води для себе. Тепер капіталісти забрали вже всі жерела і криниці і водотяги і посудину і ведра так, що вже жаден чоловік не міг дістати води ні звідки инакше як з кадки, тоб-то з ринку. Люди негодували на капіталістів і говорили:

“Ади, з кадки переливає ся вода, а ми гинемо зі спраги. Давайте нам води, аби ми не гинули”.

Та капіталісти відповіли:

“Не буде так. Вода наша. Ви не будете її пити, як не купите її за гроші”.

І потвердили се присягою, кажучи своїм звичаєм: “що бизнес то бизнес”.

Все-ж таки капіталісти занепокоїли ся тим, що люди не купували більше води і через те не приносили їм більше доходів, і вони заговорили поміж собою:

“Здаєть ся, що наші доходи зробили кінець нашим доходам і через ті доходи, які ми набули, неможливо вже мати більше доходів. І як же се стало ся, що наші доходи стали для нас безкорисними, а наші набутки роблять нас нуждарями? Треба післати за віщунами, нехай нам се витолкують”. І післали за ними.

Віщунни-же були люди вправні в крутії бесіді, які держали руку з капіталістами з причини їх води, аби могли її вживати і жити, вони і їх діти. І вони говорили за капіталістів до народу і були їх повіреними, бо капіталісти не були людьми бистрого розуму, ані легкої вимови.

І капіталісти зажадали від віщунів, аби вони витолкували їм сю справу, з якої се було причини, що люди не купували більше води,

хотяй кадка була повна. І деякі з віщунів відповіли, кажучи: “Се є з причини надпродукції”.

А інші сказали: “Се є переповнене ринку”. Однакож значіє обох тих слів є однаке. А ще інші сказали: “Ні, се є з причини плям на сонци”. А ще інші відповіли, говорячи: “Се не є ні з причини переповнення ринку, ані з причини плям на сонци, що настало се лихо, се є з причини браку довіря”.

І коли так віщунни своїм звичаєм спорили поміж собою, мужі доходів дрімали і спали, а коли пробудили ся, сказали до віщунів:

“Досить вже. Ви говорили до нас потішаючо. Тепер йдіть і подібно потішаючого говоріть до народу, аби він сидів тихо та не заколочував нашого спокою”.

Однакож віщунни, а навіть мужі всесторонного знаня, — бо деяких і так називали, — не мали охоти іти поміж народ, боячи ся, аби народ не укаменував їх, бо народ їх не любив. І сказали до капіталістів:

“Панове, се є тайна нашої штуки, що коли люди є ситі, непрагнучі і спокійні, то тоді вони находять відраду у наших словах так само, як ви. Однакож коли вони прагнучі і голодні, то

не находять у наших словах відради, а радше кплять собі з нас, бо здаєть ся, що коли чоловік ненасичений, то наша мудрість виглядає йому пустою”.

Та капіталісти сказали:

“Ідїть! Чи-ж ви не є нашими повіреними”.

І віщунни вийшли між народ і толкували йому тайну надпродукції і як то є, що люди мусять гинути зі спраги через те, що за багато води, і як то може бути за мало тоді, коли є за багато. Подібно говорили народови і про плями на сонци і про те, як то могло дійти до такого стану через брак довіря. І було, як казали самі віщунни. Народови їх мудрість виглядала на недоріче. І народ зневажав їх, кажучи: “Проч, ви лисі голови! Ви будете нас туманити? Чи достаток спричиняє голод? Чи нічо є з причини надміру?” І взяли каміні, аби їх укаменувати.

І коли капіталісти побачили, що народ таки негодує і не слухає віщунів, вони боячи ся, аби народ не прийшов до кадки і силоміцю не забрав води, вислалли до него деяких святих мужів (а се були лже-пророки), аби говорили народови, що треба сидіти тихо і не непокоїти капіталістів

з причини своєї спраги. І сі святі мужі, тобто лже-пророки, ввіряли людей, що сю недолю зіслав бог ради спасеня їх душ і що вони повинні зносити се терпеливо і не пожадати води, ані не клопотати капіталістів, бо прийде колись час, що як віддадуть духа, то опинять ся в країні, де вже не буде капіталістів, а води подостатком. Та найшли ся й деякі правдиві божі пророки і вони не хотіли пророкувати на користь капіталістів, а якраз говорили без перестанку проти них.

І коли капіталісти бачили, що люди таки ще нарікають і не успокоюють ся ані на слова віщунів, ані на слова лже-пророків, тоді вийшли самі до народу і мачали кінці своїх пальців в воду, що переливала ся з кадки, і розбризгували краплі води з кінців своїх пальців поміж народ, що тлумив ся довкола кадки. І імя сих крапель було милостиня а смак їх був дуже гіркий.

І коли капіталісти таки бачили, що ні на слова віщунів, ані святих людей, тобто лже-пророків, ані на краплі, що називали ся милостинею, не хоче народ успокоїти ся, але бурить ся все більше і громадить ся довкола кадки, немов би хотів взяти її силоміць, тоді зійшли ся разом і вислали тайком післанців поміж народ. І сі

післанці вишукували найсильніших із поміж народу і всіх, що були зручні в бою, і говорили до них хитро словами:

“Слухайте ви. Чому ви не злучите своєї долі з долею капіталістів? Коли станете їх слугами і будете служити їм проти народу, аби народ не напав на кадку, то будете мати подостатком води, щоби не вмерти, ви і ваші діти”.

І сильні мужі і сі, що були вправні в воєннім ремеслі послухали сеї мови і дали ся намовити, бо спрага приневолила їх до сего. І вони перейшли на сторону капіталістів і стали їх слугами, і вложено в їх руки мечі і булави і вони стали за оборону для капіталістів і били людей, коли сі товпили ся коло кадки.

І по многих днях вода в кадці опала, бо капіталісти поробили собі фонтани і позакладали ставки на рибу і купали ся в воді і їх жінки і діти, і розмарнували воду для своїх роскошів.

І коли капіталісти побачили, що кадка порожна, то скрикнули: “Кріза скінчила ся!” І зараз розіслали післанців і понаймали людей, аби носили воду і знов наповняли кадку. І за воду, що люди приносили до кадки, за кожде ведро платили цента, але за воду, що її витягали капіталісти з кадки, аби дати її тим самим лю-

дям, брали по два центи так, аби мати дохід. І по короткім часі кадка знов переливала ся, як і передше.

І відтак, коли народ много разів наповнював кадку, поки не переливала ся, і терпів спрагу, поки капіталісти воді не змарнували, прийшло до того, що в сїм краю появили ся люди, яких прозвано агітаторами, бо вони підбурювали народ. І вони промовляли до людей, кажучи, що їм треба єднати ся, а тоді не будуть більше терпіти спраги. І в очах капіталістів ті агітатори були немов би тими людьми, що разносять заразу і вони радо були би їх порозпинали, але не сміли з боязни перед народом.

А слова агітаторів, якими вони говорили до народу, були такого рода:

“Ви дурні люди, як довго ви даєте ся туманити брехнями, як довго будете ви на ваше лихо вірити в те, чого нема? Бо уважайте, що усе те, що вам наговорили капіталісти і віщунни, се хитро обдумані циганьства. І також ті святі люди, що говорять, що се божа воля, аби ви завсїгди були убогі і нещасні і прагнучі, вважайте, вони ображають бога і брешуть, за що бог їх тяжко скарає, хоть иншим буде прощати. Звідки до сего приходить, що ви не ма-

ете гроший? А чому-ж ви не маєте гроший? Чи не є се з тої причини, що ви дістаєте лише цента за кожде ведро, що приносите до кадки, тобто до ринку, але за кожде ведро, що ви купуєте, мусите платити по два центи, аби капіталісти могли мати на тім зиск? Чи ви не бачите, що через се кадка мусить переливати ся, наповнюючи ся тим, чого вам бракує, богатіючи із вашого недостатку. І чи не бачите ви також, що чим тяжше працюєте, чим пильнійше шукаєте за водою і носите її, то тим і гірше, а не лучше мусить для вас бути з причини того зиску, і чи не бачите, що так воно завсїгди бути мусить?”

В отсей спосіб через многі дні говорили агітатори до народу і ніхто не звертав на них уваги але вкінці люди таки зачали прислухувати ся їм. І відповіли їм і сказали до агітаторів:

“Ви кажете правду. Ми справді жиємо в нужді через капіталістів і через їх зиски, бо через них та їх зиски ми в жаден спосіб не можемо дістати плодів нашої праці, так що наша праця є даремна і чим більше ми мозолимо ся, аби наповнити кадку, тим скорше вона переливає ся і ми, як кажуть віщуни, не можемо нічого дістати, бо є занадто богато. Але, вважайте,

капіталісти є жорстокі люди і їх пімста страшна. Скажіть нам, чи не знаєте способу, в який би ми могли визволити ся з нашої неволі. І коли не знаєте певної дороги до визволу, то просимо вас, сидіть самі тихо і нас лишіть в спокою, аби ми могли забути нашу нужду”.

І агітатори відповіли, кажучи: “Ми знаємо спосіб”.

А люди сказали:

“Не дуріть нас, такий лад завсїгди бував і ніхто не найшов способу до визволу таки до нинішної днини, хотяй многі шукали за ним із сльозами в очах. Однакож коли ви знаєте про спосіб, то кажіть нам се скоро”.

Тоді агітатори заговорили народови про спосіб. І сказали:

“Вважайте, що за користь маєте ви їм віддавати всі плоди своєї праці? Що великого вони роблять, що ви даєте їм таку нагороду. Гляньте! Се є лиш тому, що вони ділять вас на відділи і випроваджують вас і призначають вам роботу а відтак дають вам трошки води, яку ви самі принесли, а не вони. Тепер глядіть, який є вихід з сеї неволі. Робіть для себе те, що робили для капіталістів — іменно, упорядкуйте самі вашу працю, самі провадьте свої відділи,

самі діліть поміж собою роботу. Тоді зовсім не будете потребувати капіталістів і не будете давати їм більше зисків, а всі плоди вашої праці ділити-мете поміж собою як братя; кождий по рівному. І так кадка ніколи не переповнить ся, поки кождий не буде мати подостатком і не буде ніхто отвирати уст, просячи о більше. А тоді з надміру води можете поробити хороші фонтани і ставки на рибу, аби було чим звеселяти ся, так як веселили ся капіталісти; однакож се вже буде утіха для всіх”.

І люди відповіли:

“Якже би устроїти се діло, бо воно виглядає нам добре”.

А агітатори відповіли:

“Виберіть з поміж себе довірених людей, аби йшли поререду вас і провадили ваші відділи і порядкували вашою працею і сі люди будуть, як були капіталісти, тільки вважайте, аби вони не були вашими панамі, як капіталісти, а братами і урядниками, що творять вашу волю; і вони не мають брати жадних зисків, а лише звичайну пайку, як і всі інші, так щоби більше не було поміж вами панів та слуг, а лише братя. А від часу до часу, коли будете вважати за відповідне, будете вибирати інших до-

вірених людей на місце попередних, аби порядкували працею”.

І люди слухали і се діло виглядало їм дуже добре. Рівнож не виглядало воно їм на трудне. Тож всі в один голос крикнули:

”Нехай же буде, як ви кажете, бо ми так зробимо!”

І капіталісти чули гомін окликів і чули, що народ каже, і віщуні також се чули, як рівнож і фалшиві пророки і могучі войовники, що були обороною капіталістів; і чуючи се, вони сильно тремтіли, що аж колінами били до купи і говорили одні до другіх: “Кінець наш зближає ся”.

Та були й деякі правдиві пророки живого бога, що не хотіли пророкувати на користь капіталістів а мали любов до народу і сі, вчувши оклики народу і що народ говорить, втішили ся безмірною радістю і дякували богови за спасенє.

І люди пішли і зробили все те, що казали агітатори, до одного слова. І не було вже більше спраги у тім краю, ані не було нікого голодного, ані нагого, ані холодного, ані терплячого який небудь инший недостаток. І кождий мущина кликав другого: “Мій брате”, а кожда

женщина відзивала ся до своєї товаришки: “Моя сестро”, і так вони справді відносили ся одні до других, як братя і сестри, що живють разом у згоді. І ласка божа панувала вічно над сею країною.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON

FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME

BY
NATHANIEL BENTLEY

КОЖДИЙ

робітник і фермер повинен читати передовсім
робітничі часописі!

Чому?

Бо робітничі часописі обговорює кожду подію в краю і в світі лише зі становища інтересів робочого люду.

Одинокою робітничою часописею в Канаді є

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

що виходить в Вінніпегу два рази на тиждень
і коштує лише \$4.00 на рік.

Хто читає "Українські Робітничі Вісти", виробляє собі суцільний світогляд і може осудити кожду подію в суспільнім житю.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" виступають проти кожного лайдацтва поповнюваного на робочім народі.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" доносять про робітничий рух на цілім світі, про боротьбу робітничої кляси.

Хто хоче знати, як свідомі робітники думають про суспільні події, хто хоче навчитися соціалістичної думки, нехай читає передовсім "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ".

Адреса:

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Cor. Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.